

വിശ്വാസിനിയും മാതൃധർമ്മവും

നവാൽ ബിൻത് അബ്ദില്ല

വിവർത്തനം: കബീർ എം. പറളി

സന്താനങ്ങൾ സർവ്വേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹമാണ്. അവരെ നേരായ വിധത്തിൽ വളർത്തുക എന്നത് ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്തമാണ്. ദൈവിക വിധികളിലൊതുങ്ങുന്ന സൽപന്മാരിലൂടെ സന്താനങ്ങളെ, സർഗുണസമ്പന്നരായി വളർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുക എന്നത് അല്പം ക്ലേശം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ സത്യവിശ്വാസിനിയായ ഒരു മാതാവിന്റെ സർവ്വ ശ്രദ്ധയും ശ്രമവും അതിനു വേണ്ടിയായിരിക്കും. അന്യൂനമായ വിശ്വാസങ്ങളും അമൂല്യമായ സ്വഭാവ സമ്പ്രദായങ്ങളും മക്കളിൽ മുളയിലേ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ ഒരു വിശ്വാസിനിക്കു വിജയിക്കാനാവൂ.

അല്ലാഹുവിനേയും റസൂലിനേയും സ്നേഹിക്കുന്ന, അവരുടെ കല്പന നിർദ്ദേശങ്ങൾ പാലിക്കുന്ന, നിരോധങ്ങളിൽ നിന്നകന്നു നിൽക്കുന്ന, ദൈവവഴിയിൽ ധനവും തനുമ്പും ചെലവഴിക്കാൻ താല്പര്യമെടുക്കുന്ന ഒരു നല്ല മനസ് മക്കളിലുണ്ടാക്കാൻ വിശ്വാസിനിയായ മാതാവ് സർവ്വാത്മനാ യത്നിക്കണം. തന്റെ കരളിന്റെ കഷ്ണങ്ങൾക്ക് സത്യം, നീതി, വിശ്വസ്തത, ക്ഷമ, ധീരത, അന്തസ് തുടങ്ങിയ മഹനീയവും മാനുഷികവുമായ സർഗുണങ്ങൾ ശീലിക്കാൻ ശീക്ഷണം നൽകണം. കൃത്യ സമയത്ത് നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കാനും മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കാനും നല്ല കാര്യങ്ങളിൽ മാത്സര്യം കാണിക്കാനും പ്രവാചകന്റെയും സ്വഹാബത്തിന്റെയും ജീവചരിത്രങ്ങൾ വായിച്ച് അതിൽ നിന്ന് ആവേശമാർജ്ജിക്കാനും ഒരു കുട്ടിക്കാവുന്നതു്, വിശ്വാസിനിയായ ഉമ്മയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ നിന്നാണ്.

മുൻകാല വനിതകളുടെ കളരിയിൽ നിന്നും വളർന്നു വന്ന മക്കൾ അല്ലാഹുവിനോടും പ്രവാചകനോടുമുള്ള ആത്മാർത്ഥ സ്നേഹത്തിന്റെയും മതത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെയും അതുല്യപ്രതീകങ്ങളാണ്. അവരങ്ങനെയാണ് മക്കളെ വളർത്തിയത്. ചരിത്രത്തിൽ മാതൃകകളൊരുപാടുണ്ടതിന്. സ്വന്തം മക്കളുടെ പാരത്രിക ഭാവി ഭാഗ്യമാക്കാനുള്ള യത്നമയിരുന്നു ആദ്യകാല വിശ്വാസിനികളുടേത്. ഇന്നത്തെ മാതാക്കളെപ്പോലെ, കുറെ യോഗ്യതകളും സാഷ്ട്രപത്രങ്ങളും ഉയർന്ന വരുമാനമുള്ള ജോലിയും നേടി ഐഹിക ഭാവി മാത്രം സുരക്ഷിതമാക്കാൻ മക്കളെ സജ്ജമാക്കുകയായിരുന്നില്ല അവർ. വരാനിരിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ ലോകത്ത് അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് ലഭിക്കേണ്ട 'ഒരിജിനൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്'കളും സ്വർഗത്തിലെ 'ഡിഗ്രി'കളും മക്കൾക്കു നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ഭയം.

ആദ്യകാല മാതാക്കളുടെ നഷ്ടസരികളിൽ നിന്നും വളർന്നു വന്നവരാറൊക്കെ . . . ? നേതാക്കൾ . . . യോദ്ധാക്കൾ . . . ശൂന്യാക്കൾ . . . പിന്നെ, പണ്ഡിതന്മാർ . . . പ്രബോധകർ . . . ചിന്തകന്മാർ . . . ലോകമെന്തും അഭിമാനത്തോടെ ഓർക്കുന്ന മഹൽ വൃക്തിത്വങ്ങൾ . . . സ്വന്തം മക്കളെ ദൈവമാർഗത്തിൽ ധർമ്മ സമരത്തിനിറക്കിവിട്ട മാതൃകാ വനിതകൾ. ഇവരിൽ നമുക്കും മാതൃകയുണ്ട് സഹോദരികളെ.

ബദർ യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറെടുക്കുകയാണ് നബി (സ) യും സ്വഹാബികളും. ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിലെ പ്രഥമ യുദ്ധം. പെറ്റുവളർന്ന നാടുവിട്ടോടി മദീനയിലെത്തിയിട്ടും ആദർശമനുസരിച്ച് സ്വസ്ഥമായി ജീവിക്കാനനുവദിക്കാത്ത ക്രൂരരായ മുശ്റിക്കുകളോടുള്ള നിലനില്പിന്റെ പൊരാട്ടം.

അവർക്കിടയിലതാ രണ്ടു കുട്ടികൾ: ഔമൂം. മുആദൂം. യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുന്ന മുസ്ലിം സൈനികരെ കാണാൻ വന്നതല്ല അവർ. പ്രവാചകനോടൊത്ത് യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ, മാതാവ് അഹ്റാ അവരേയും പറഞ്ഞയച്ചതായിരുന്നു.

പ്രമുഖ സ്വഹാബി അബ്ദുർറഹ്മാൻ ബ്ൻ ഔഫ് ആ സംഭവം വിവരിക്കുന്നതു കേൾക്കൂ. “ഞാൻ യുദ്ധമുന്നണിയിൽ നിൽക്കുകയാണ്. ഏന്റെ ഇരു വശവും രണ്ട് അൻസാരി ബാലൻമാർ. അവരെക്കാൾ കഴിവുറ്റ യോദ്ധാക്കളോടൊപ്പമായിരുന്നു ഞാനെ കിൽ എന്നെ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു പോയി അപ്പോൾ. ആ സമയം അതിലൊരു ബാലൻ എന്റെ കാതിൽ ചോദിച്ചു:

“ആരാണീ അബൂജൂഹ്? താകൾക്കയാളെ അറിയുമോ?”

“അറിയും . . .” ഞാൻ പറഞ്ഞു. “. . . അബൂ ജൂഹ് ലിനെ അറിഞ്ഞിട്ട് കൂട്ടിക്കെന്ത് കാര്യം?”

“പ്രവാചക തിരുമേനിയെ ഏറെ ദ്രോഹിച്ച ദുഷ്ടനാണയാൾ. അല്ലാഹുവിനോട് ശപഥമെടുത്താണ് ഞാനിന്നു വന്നത്. ഒന്നുകിൽ ഞാനവനെ വധിക്കും അല്ലെങ്കിൽ ആ മാർഗത്തിൽ ഞാൻ മരിക്കും.” അവൻ പറഞ്ഞു. ഞാനത് ഭൂതപ്പെട്ടു. കൂട്ടിത്തം മാറാത്ത ഒരു ബാലന്റെ ചപലതയല്ല, ഇരുത്തം വന്ന യോദ്ധാവിന്റെ ആർജ്ജ്വ വമാണ് ഞാനാ വാക്കുകളിൽ കണ്ടത്.

“അടുത്ത ബാലനും എനോടു ചോദിച്ചതും പറഞ്ഞതും ഇതു തന്നെ. ധീരരായ രണ്ടു പടയാളികളോടൊപ്പമാണല്ലോ താൻ എന്നതിൽ എനിക്കഭിമാനമുണ്ടായി. യുദ്ധം നടക്കുകയാണ്. ഞാനവർക്ക് അബൂജൂഹ് ലിനെ കാണിച്ചു കൊടുത്തു. ആ നിമിഷം രണ്ടു കഴുകനെപ്പോലെ അവർ അബൂജൂഹ് ലിനെ ആക്രമിച്ചു നിലത്തിട്ടു. അർദ്ധപ്രജ്ഞനായി വെട്ടേറ്റു പുളയുന്ന അയാൾക്കരികിലേക്ക് പാഞ്ഞെത്തിയ പുത്രൻ ഇക്രിമ, അബൂജൂഹ് ലിനെ കുത്തിവീഴ്ത്തിയ മുആദിനെ ആഞ്ഞു വെട്ടി. വെട്ടേറ്റ് മുആദിന്റെ കൈ തൃങ്ങിയാടി. ആ ബാലൻ പോരാട്ടം നിർത്തിയില്ല. അറ്റു തൃങ്ങുന്ന തന്റെ പോരാട്ടത്തിനു തടസമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ മുആദ് അതു ചെയ്തു . . .! തന്റെ കൈ കാലിനടിയിൽ വെച്ച് ആഞ്ഞൊരൊറ്റ വലി! കൈ വേറെയായി!! ആ യുദ്ധം മുസ്ലിംകൾ വിജയിച്ചു. അതിൽ തന്റെ സഹോദരൻ ഔഫ് രക്തസാക്ഷിയായി. മുആദ് പക്ഷെ, മൂന്നാം ഖലീഫ ഉസ്മാൻ (റ)ന്റെ കാലം വരെ പിന്നെയും ജീവിച്ചു.(1)

ഇത് ജാഹിലി-ഇസ്ലാമിക കവയിത്രി ഖൻസ. ഇസ്ലാമിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി. തന്റെ നാലു കരൾക്കണ്ണങ്ങളെ രണ്ടുഭൂമിയിലേക്ക് പറഞ്ഞയച്ച ഉമ്മ. അവരെ പടക്കു പറഞ്ഞു വിടുന്ന ആ മാതാവിന്റെ യാത്രാമൊഴി കേൾക്കൂ:

“എന്റെ മക്കളേ, അനുസരണയോടെയാണ് നിങ്ങൾ മുസ്ലിംകളായത്. സ്വേച്ഛ പ്രകാരമാണ് നിങ്ങൾ മക്ക വിട്ട് ഹിജ്റ പോന്നത്. അല്ലാഹു മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ. തീർച്ചയായും ഒരു മാതാവിന്റെയും പിതാവിന്റെയും ആർജ്ജ്വമുള്ള മക്കളാണ് നിങ്ങൾ. അറിയുക, ഈ നശ്വര ലോകത്തേക്കാൾ മെച്ചമായത് പാരത്രിക ജീവിതമാണ്. എപ്പോഴും നിങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം ക്ഷമ കാട്ടുക. ഏതു രംഗത്തും ഉറച്ചു നിൽക്കുക. അല്ലാഹുവിനേയാണ് സൂക്ഷിക്കേണ്ടത്. അവനെ സൂക്ഷിക്കുന്നവർക്കേ വിജയിക്കാനാവൂ. യുദ്ധം എത്രയോ ഘോരമാവട്ടെ, നിങ്ങൾ ആഭ്യന്തരം ശക്തമായി പോരാടുക. എങ്കിൽ ശാശ്വത ലോകത്ത് നിങ്ങൾക്ക് മാന്യതയും ധന്യതയും നേടാനാവും; ഉയർന്ന പദവിയും.”(2)

ഹസ്റത്ത് ഖൻസ: (റ) മക്കളെ യാത്രയയച്ചു. സ്വന്തം മക്കൾക്ക് ഇത്തരം ഉപദേശവും ആത്മധൈര്യവും പകർന്നു കൊടുക്കുന്ന ഒരു മാതാവ് എവിടെയുണ്ടിക്കാലത്ത്?

ഇതു കൂടി കേൾക്കുക. ഉമ്മു അമ്മാറയുടെ കഥയാണിത്. അതിഭക്തയും ഒപ്പം ധീരയുമായ വിശ്വാസിനി. പ്രവാചകനോടൊപ്പം അവരെത്രയോ യുദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. മുറിവേൽക്കുന്ന മുസ്ലിം ഭടന്മാരെ ശുശ്രൂഷിച്ചു കൊണ്ട് യുദ്ധങ്ങളും മുഴുവൻ അവരോടി നടക്കും.

ഉഹദ് യുദ്ധമാണു രംഗം. യുദ്ധത്തിൽ അവരുടെ പുത്രൻ അമ്മാറയുമുണ്ട്. ഘോരമായ യുദ്ധത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തോളിന് മാരകമായ മുറിവേറ്റു. നിലയ്ക്കാത്ത രക്തപ്രവാഹം. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ബാൻഡേജു കൊണ്ട് ഉമ്മു അമ്മാറ പുത്രന്റെ മുറിവു വരിഞ്ഞു കെട്ടി. പ്രവാചകനതു നോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ശേഷം അവർ മകനോടായി പറഞ്ഞു: “മോനെ, എഴുന്നേൽക്ക് . . . ചെന്ന് യുദ്ധം തുടരൂ”

അത്ഭുതപ്പെട്ടു പ്രവാചകൻ. ‘ഉമ്മു അമ്മാനാ, നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നത് ചെയ്യാൻ ആർക്കു സാധിക്കും, നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നത് ചെയ്യാൻ ആർക്കു സാധിക്കും . . .’ പ്രവാചകൻ മന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു.

വ്യാജ പ്രവാചകനായ മുസൈലിമയുടെ അടുത്തേക്ക് നബി (സ) ദൃതമായി പറഞ്ഞയച്ചത് ഉമ്മു അമാറയുടെ തന്നെ പുത്രനായ ഖബ്ബാബിനെയായിരുന്നു. പക്ഷെ, കള്ളനായ മുസൈലിമ പ്രവാചക ദൃതനായ ഖബ്ബാബിനെ അംഗചേരദം നടത്തി വധിച്ചു കളഞ്ഞു. മകന്റെ നിഷ്ഠൂരമായ വധവാർത്ത ഉമ്മു അമാറയറിഞ്ഞു. അവരിൽ നിന്നും മാതൃസഹജമായ പോട്ടി ക്ഷരച്ചിലും നിലവിളിയും പ്രതീക്ഷിച്ചവർക്കു തെറ്റി. ഈമാൻ കൊണ്ട് അനുഗൃഹീതയായ അവർ ശഹീദായ തന്റെ മകനെ വേണ്ടി, തനിക്കു വേണ്ടി അല്ലാഹുവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്തത്.(3)

ഇത് അബൂബക്കർ (റ)വിന്റെ പുത്രി അസ്മ (റ). ശക്തമായ വിശ്വാസത്തിന്റേയും ഇത് കൃഷ്ടമായ സന്താന ശിക്ഷണത്തിന്റേയും അനുപമ മാതൃകയാണവർ.

ഹജ്ജ്ജാജ് ബ്ൻ യൂസൂഫുമായി നീണ്ടനാളത്തെ യുദ്ധത്തിലായിരുന്നു അവരുടെ പുത്രൻ അബ്ദുല്ല ബ്ൻ സുബൈർ (റ). യുദ്ധത്തിനിടയിൽ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഉമ്മയെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു:

“ഉമ്മാ, ഹജ്ജ്ജാജ് മക്ക മുഴുവൻ ഉപരോധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനിയും യുദ്ധം തുടരാൻ മാത്രമുള്ള കരുത്തും ആളുകളും എന്നോടൊപ്പമില്ല. ഉള്ളവരാകട്ടെ ഒരു മണിക്കൂറിലധികം പോലും ക്ഷമിക്കാൻ കഴിയാത്തവർ. ഇനി ഒന്നുകിൽ കീഴടങ്ങുക. അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുക. ഇതല്ലാത്തൊരു വഴി എന്റെ മുമ്പിലില്ലാത്തതാ. ഞാനെന്തു ചെയ്യണം?”

യുദ്ധക്കളത്തിൽ നിന്നും ഒരു മകൻ ഉമ്മയുടെ അരികിൽ ഓടിയെത്തുക! മരണം മാത്രമേയെന്തെന്ന് മുന്നിൽ എന്നവരോടു പറയുക! മരിക്കണോ കീഴടങ്ങണോ എന്ന് അഭിപ്രായമാരായുക! സഹോദരി, ഒരു മാതാവിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിന്ന് ഈയൊരു പ്രതിസന്ധിയെ നിനക്കാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു നോക്കൂ. എന്നിട്ട് ഈ മാതാവിന്റെ വാക്കുകൾ വായിക്കൂ . . .

“മോനെ, ബന്ധു ഉമ്മയുടെ മക്കൾ നിന്റെ തലകൊണ്ട് പന്താടുന്നതിനേക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം മരണമാണ്. മാനുഷമായി പോരാടുക. വേണ്ടി വന്നാൽ മാനുഷമായിത്തന്നെ മരിക്കുക.”

അബ്ദുല്ലയുടെ മനസിൽ ഉമ്മയുടെ വാക്കുകൾ പുതിയൊരാവേശമുണർത്തി. വർദ്ധിതവീര്യത്തോടെ ഹജ്ജ്ജാജിന്റെ സേനയോടയാൾ ഏറ്റുമുട്ടി. ആവനാഴിയിലെ അമ്പൊഴിയുവോളം . . . കരവാൾ നഷ്ടപ്പെടുവോളം . . . അവസാനം ആ ധീരൻ വധിക്കപ്പെട്ടു. ഹജ്ജ്ജാജ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതശരീരം വികൃതമാക്കി കുരിശിൽ തറച്ചു.

അസ്മ (റ) അതറിഞ്ഞു. ക്രൂശിതമായ മകന്റെ മൃതശരീരത്തിനരികിൽ അവർ ചെന്നു.

അവർ പറഞ്ഞു: “അല്ലാ, ഈ ധീരയോദ്ധാവിന് ഇനിയും തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു നിന്നും ഇറങ്ങാൻ സമയമായിട്ടില്ലെ?”

“അറുക്കപ്പെട്ട ആടിന്റെ തോലുരിഞ്ഞാൽ അതിനു വേദനിക്കില്ലെന്ന വിവേകം ഹജ്ജ്ജാജിനു പറഞ്ഞു കൊടുക്കാൻ ആരുണ്ട്?!”(4)

അസ്മാ, നിങ്ങൾക്കു മംഗളങ്ങൾ . . .! അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനേയും - മരണത്തെ പോലും ഭയക്കാത്ത- ഒരു പുത്രന്, പർവ്വതം പോലെയുറച്ചു, സിംഹധൈര്യം വരിച്ചു ഒരു യോദ്ധാവിന് ശിക്ഷണം കൊടുത്ത അസ്മാ, നിങ്ങൾക്കു മംഗളങ്ങൾ . . .!

ഇനിയുമുണ്ട് ഒരുപാടു കഥകൾ. കുന്തവും കൊടുത്ത് പടക്കളത്തിലേക്ക് പറഞ്ഞയക്കുന്ന ഉമ്മയോട്, ‘ഇത് ചെറുതാണല്ലോ ഉമ്മാ’ എന്നു മകൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ‘നീ യുദ്ധത്തിനിറങ്ങുമോനെ, അതു താനെ വലുതായിക്കോളും’ എന്നു ധൈര്യം പകർന്ന മാതാവിന്റെ കഥയുമുണ്ട്.

‘ഇസ്ലാമിനു അധികമൊന്നും സേവനം ചെയ്യാനാവാത്ത തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മക്കൾ എപ്പോഴും മനമുരുകി പ്രാർത്ഥിക്കണം’; ആദ്യകാല വിശ്വാസിനികൾ മക്കളെ വളർത്തുമ്പോൾ അവരുടെ ചിന്ത അതായിരുന്നു.

പ്രവാചകൻ (സ) പറഞ്ഞ ഒരു ഹദീസുണ്ട്. അതിന്റെ സാരമിങ്ങനെ: “ഒരു വ്യക്തിയുടെ മരണത്തോടെ മൂന്നു കാര്യമൊഴിച്ചു മറ്റെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടും. ആ മൂന്നിലൊന്ന് തന്നെ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന നല്ല സന്താനമാണ്.” (5)

-
1. അസ്സീറത്തുനബവിയ്യ, ഇബ്നു ഹിശാം, വാ. 1, പേ. 634, 635
 2. അൽ ഖൻസാ: ശാഇറത്തു ബനീ സുലൈ, മുഹമ്മദ് ജാബിർ
 3. അൽ മർഅത്തുൽ അറബിയ്യ, അബ്ദുല്ല അഹിഫി, വാ. 2, പേ. 94 - 96
 4. ഹുൽയത്തുൽ ഔലിയായ്, വാ. 1, പേ. 329
 5. മുസ്ലിം, അബൂദാവൂദ്, നസായ്, ബൈഹഖി, അഹ്മദ്